

El llenguatge

El llenguatge administratiu

Vet aquí una singular parcel·la del llenguatge, que ha adquirit unes característiques específiques i pròpies, que ha consagrat una sèrie de formes i de solucions sovint anacròniques, o insòlites, que no resistirien, moltes d'elles, una crítica objectiva o una anàlisi rigorosa, però que s'han imposat i han arribat a semblar-nos normals per la gran força de la repetició, perquè en el llenguatge no hi ha res que sembli estrany o detonant a còpia de dir-ho i de sentir-ho i, especialment, quan realment aconsegueix una funció concreta. Tot això, naturalment, cal entendre-ho referit, en el nostre àmbit, al llenguatge administratiu en castellà, que és el que ha pogut gaudir d'una existència llarga i ininterrompuda, el que ha experimentat els efectes beneficiosos, quant a la seva fixació, d'aquest ús operatiu, d'aquesta realitat funcional i, fins i tot, diríem d'aquesta rutina que solem associar a l'administració, especialment pública, encara que pel que fa a aquest darrer factor, intrínsecament —prescindint dels avançatges en la concurrència d'una altra llengua— potser tant podríem parlar d'estralls com d'efectes beneficiosos.

El cas és que si les noves circumstàncies permeten, finalment, l'ús del català com a llengua de l'administració pública, no ens aturarem pas per dificultats tècniques. Ni són tan insignificants com creuen alguns ingenus ni tan insuperables com a cops propala gent mal informada o tendenciosa. Es clar que la sub-

jecció als models del castellà no s'eliminarà fàcilment, i que serà inevitablement tenint-los en compte, i partint d'ells, que es redactaran molts formularis i documents, perquè ni es parteix de zero ni s'ha produït cap solució de continuïtat. Des dels tractaments fins a les fórmules protocol·làries, des dels termes específics fins als girs consagrats per l'ús, els models del castellà ens plantejaran un seguit de dilemes que caldrà resoldre amb flexibilitat i deteniment. No menys tinguem, però, la nostra rica fraseologia i recordem que la concisió, la sobrietat, la precisió en l'expressió d'una idea ajuden sovint a trobar la solució més adequada.

Pel que fa als termes específics, ens hem d'alegrar de la recent publicació d'un Diccionari (castellà-català) terminològic de l'Administració municipal, editat per l'ajuntament de Barcelona i compilat pels senyors Jordi Baulies, secretari de la Corporació Municipal, i Joan B Xuriguera, autor d'altres treballs lexicogràfics. No ha estat fàcil, és clar, de trobar un equivalent català, vàlid i viable, per a cada un dels termes del castellà consagrats per l'ús i en algun cas no s'ha aconseguit encara una solució plenament satisfactòria. Però també és cert que són meres excepcions, sense cap importància numèrica. L'eina de treball ja hi és i el servei que farà és innegable. I així com la pràctica recomanarà segurament de rectificar algunes de les solucions que proposen els autors d'aquest treball, també, al capdavall, aquesta mateixa pràctica emmenarà a resoldre definitivament aquells escassíssims punts provisionalment irreductibles, que no posen en entredit l'aptitud del català per a totes les funcions que li exigeix el seu rang de llengua oficial.